

РЕШЕНИЕ

№ 541

гр. Варна, 18.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 1 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивелина Димова

при участието на секретаря Петя В. Георгиева
като разгледа докладваното от Ивелина Димова Административно наказателно дело № 20223110200181 по описа за 2022 година

За да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Подадена е жалба от КР. Д. АТ. от гр.Варна срещу Наказателно постановление № 11-3494/28.04.2011г. на зам. директора на Териториална дирекция на НАП-гр.Варна, с което на лицето било наложено административно наказание глоба в размер на 500,00 лева, на основание чл.104, ал.4 от ЗЗО.

Жалбоподателката счита наказателното постановление за незаконосъобразно, като постановено в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Счита наложеното наказание за несправедливо и несъответстващо на целите по чл.12 от ЗАНН. Намира, че е нарушена нормата на чл.34 от ЗАНН, както и че НП не ѝ е връчено по надлежния за това ред. Привежда доводи за изтекли давностни срокове, изключващи възможността за реализиране на административнонаказателната ѝ отговорност. Моли съда да постанови решение, с което да прекрати образуваното административнонаказателно производство. Претендира присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, се явява лично и с процесуален представител- адв.Върбанова от АК-Варна, която поддържа жалбата на изложените в нея основания.

Въззиваемата страна не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Жалбата е подадена от надлежна страна – наказаното физическо лице, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на претендираното нарушение. От служебно изисканата справка от „Български пощи“ ЕАД е видно, че на 31.12.2021г. е доставена препоръчана пратка с подател ТД на НАП-Варна и получател К.А.. При това положение и предвид невъзможността на наказващия орган да представи доказателства, че НП е връчено на по-ранна дата, следва да се приеме, че жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, поради което е **процесуално допустима**. Разгледана по същество, същата е **основателна**, по следните съображения:

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи от **фактическа страна** следното: На 13.04.2010г. за жалбоподателката възникнало задължение да внася здравноосигурително вноски по реда на чл.40, ал.5, т.1 от ЗЗО. Въпреки това същата не подаде Декларация обр. 7 „Данни за възникване на задължение за внасяне на здравноосигурителни вноски на основание чл.40, ал.5, т.1 от Закона за здравното осигуряване” до 31.05.2010г. Такава била подадена на 15.10.2010г. При извършена проверка на 19.08.2010 г. в ТД на НАП- Варна по повод подадена та декларация от Р.И.-инспектор по приходите, било установено, че декларацията не е подадена в законоустановения срок, а именно до края на месеца, следващ месеца през който е възникнало обстоятелството. Тъй като не бил спазен срокът за подаване на процесната декларация- до 31.05.2010г. включително, на 19.11.2010г. проверяващата съставила акт за установяване на административно нарушение на жалбоподателката за това, че не е изпълнила задължението си да подаде Декларация №7 по чл.2, ал.3 от Наредба № Н-8/29.12.2005г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица в законоустановения срок.

Актът бил съставен в отсъствието на жалбоподателката, на основание чл.40, ал.2 от ЗАНН. Впоследствие бил предявен на А. и бил подписан от нея без възражения. Писмени такива били депозираны в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН (в действалата в този момент редакция), но били счетени за неоснователни от наказващия орган. Въз основа на съставения акт на 28.04.2011г. било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което на К.А. било наложено административно наказание “глоба” в размер на 500.00 лв. за нарушение на чл.3, ал.4 от Наредба № Н-8/29.12.2005г.

Изложената фактическа обстановка, която по начало не се оспорва от санкционираното лице, съдът прие за установена въз основа на събраните по делото **доказателства**, а именно- основно от приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства. С най-съществено значение е приложеното копие от Декларация образец №7 с вх.№0300078269/15.10.2010г., от което се установяват датите на възникване на задължението за внасяне на здравноосигурителни вноски и съответно-на подаване на процесната декларация.

По делото като свидетел е разпитана С. В. А. майка на жалбоподателката. Показанията ѝ обаче касаят датата на получаване на наказателното постановление и не са от съществено значение за изясняването на делото.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от **правна страна** следното: В настоящото производство съдът следва да извърши проверка на законността на оспореното пред него наказателно постановление, като следва да прецени правилно ли са приложени процесуалният и материалният закон, с оглед описаните в НП факти и обстоятелства, както и съответстват ли те на приложената от административнонаказващия орган санкционна норма.

С жалбата е направено искане с решението си съдът да прекрати административнонаказателното производство. Съдебната практика обаче приема, че прекратяването на административнонаказателното производство е изцяло от компетентността на органите по чл.47 от ЗАНН, а не на съда. След като наказателното постановление вече е издадено, неговото изменение, потвърждаване или отмяна се осъществяват само по реда на чл.58д-чл.63 от ЗАНН, като съдът следва да разгледа спора по същество и да се произнесе съобразно установените с посочените норми правомощия.

Разпоредбата на чл.3, ал.4 от Наредба № Н-8/29.12.2005г. (в редакцията, действала към момента на подаване на процесната декларация) установява задължение Декларация образец № 7 да се подава в компетентната териториална дирекция на Националната агенция за приходите до края на месеца, следващ месеца, през който е възникнало задължението за осигуряване на основание чл. 40, ал. 5, т. 1 от Закона за здравното осигуряване. Конкретни доказателства за възникването на посоченото задължение за осигуряване не са представени, но доколкото нарушението не се оспорва от жалбоподателката от обективна страна, съдът намира за безспорно установено, че същата в качеството си на лице, което има задължение за внасяне на здравно осигурителни вноски на основание чл. 40, ал.5, т.1 ЗЗО, не е подала в ТД на НАП-Варна декларация образец № 7 за възникване на задължението за внасяне на вноски на това основание в законоустановения срок- 31.05.10 г., а е подала същата на 15.10.10 г. В приетата като доказателство декларация № 7, жалбоподателката е посочила като дата на възникване на задължението ѝ за внасяне на вноски на основание чл.40, ал.5, т.1 - 13.04.2010 г. Съгласно т.2 на същата разпоредба лицата, които

не подлежат на осигуряване по ал. 1, 2 и 3, са длъжни да подават декларация в срок до края на месеца, следващ месеца на възникване на това обстоятелство, т.е. в случая до 31.05.2010 г. Като не е спазила законоустановения срок за подаване на декларацията, жалбоподателката е действително е осъществила вмененото ѝ нарушение, за което законосъобразно е била санкционирана по реда на чл. 104, ал.4 от ЗЗО, предвиждащ специално наказание за лице, което не изпълни задължението си за подаване на декларация по чл. 40, ал. 5, т. 2, като ѝ е наложено наказание в минималния предвиден в закона размер.

Впоследствие, с Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица (в сила от 03.01.2020г.) Наредба № Н-8/29.12.2005г. е била отменена. Доколкото обаче нормите на чл.2, ал.6 и чл.4, ал.4 от Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г. предвиждат аналогично задължение, което обаче следва да бъде изпълнено в по-кратък срок, следва да се приеме, че е правилно в случая да бъде приложена нормативната уредба, действала към момента на извършване на процесното нарушение, като по-благоприятна за санкционираното лице.

Независимо от изложеното, съдът констатира, че е налице абсолютно основание за отмяна на атакуваното наказателно постановление поради изтекла погасителна давност по смисъла на чл.80, ал.1, т.5 от НК. Според Тълкувателно решение №1/15г., постановено по тълк. д. № 1/2014 г., ОСНК на ВКС и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд, разпоредбата на чл.11 от ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в Наказателния кодекс. Доколкото за процесното нарушение е предвидено наказания «глоба», абсолютния давностен срок по чл.81, ал.3 от НК възлиза на четири години и половина, считано от момента на нарушението. В случая нарушението е извършено на 31.05.2010г., при което абсолютният давностен срок е изтекъл на 31.11.2014г. Изтичането на посоченият давностен срок е абсолютно основание за отмяна на постановеното наказателно постановление, което при това положение се явява изцяло незаконосъобразно.

Предвид обстоятелството, че възможността за реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателката е погасена по давност, е безпредметно да се извършва проверка за спазване на

процесуалните правила, поради което съдът не дължи произнасяне по приведените доводи за наличие на процесуални нарушения.

Предвид всичко изложено съдът приема, че жалбата е основателна и като такава следва да бъде уважена, а наказателното постановление- да бъде отменено изцяло.

С оглед изхода на делото и направеното от пълномощника на жалбоподателя съответно искане, на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, вр. чл. 143, ал.4 от АПК, вр. чл. 144 от АПК вр.чл. 78, ал.1 от ГПК на К.А. следва да се присъдят направените по делото разноски. Същите се изразяват в заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 150 лв. На присъждане подлежат само действително направените разноски, поради което такива следва да бъдат присъдени в посочения размер, независимо от уговореното възнаграждение в по-висок размер, тъй като липсват доказателства разликата да е била заплатена.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Наказателно постановление № 11-3494/28.04.2011г. на зам. директора на Териториална дирекция на НАП-гр.Варна, с което на КР. Д. АТ., ЕГН:*****, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.104, ал.4 от ЗЗО, е наложено административно наказание “глоба” в размер на **500.00 лева**, като **незаконосъобразно**.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на НАП-гр.Варна да заплати на КР. Д. АТ., ЕГН:***** сумата от 150,00 / сто и петдесет/ лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – Варна.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____